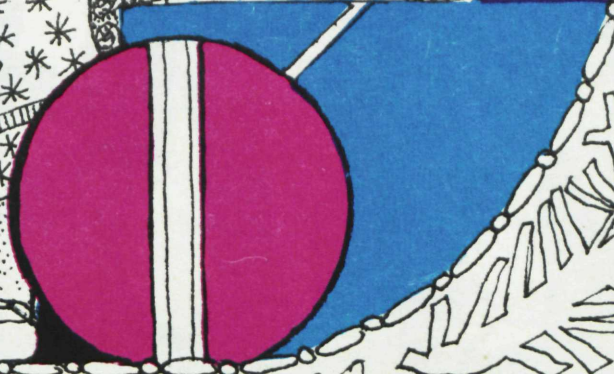

NR. 12
1971

TĀHEKE

HELJU KOGER

PIDU KOLME KUUSE

Villu ema tuli linnast. Pani paki küünlaid ja suure karbi näärihteid lauale. Väike Viiu löi laua ümber kepsu ja kilkas: «Näärid, näärid, näärid!» Siis hakkas ta nääri vanale kirja kirjutama. Villule aga meenus, et mullu oli neil tähes tore näärikarneval olnud. Pioneerid aitasid kostüüme õmmelda. Ja nääri vana käis. Seal siis oktoobrilapsed lubasidki, et järgmisel aastal teevad nemad oma pioneeridest sõpradele peo. Nüüd seisid näärid ukse ees. Aga nemad polnud veel peole mõelnudki. Sestap jooksis Villu Jaani juurde. Jaan oli hoopis Kustiga lumekindlust ehitamas. Seekord jäi lumekindlus

poolle. Sest nüüd istus kogu täht õhtuti Villu pool. Tüdrukud sidusid põlled ette ja läksid Villu ema järel kööki. Varsti hakkas sealtpoolt magusaid lõhnu tulema. Poisid löikasid, liimisid ja õmbleisid. Viimaks sai üks-teist torumütsi valmis. Kümme punast ja üks sinine. Hõbepaberist kirjaga sinine oli Kusti jagu. Sest Kusti valiti... Aga sellest hiljem. Ühel hommikul leidis viienda klassi Ülle oma inglise keele raamatu vahelt kirja: «Homme kell kolm ootame Sind kolme kuuse lagendikul. Päkapihud.» Matil oli samasugune kiri sahtlis, Maref mantlitaskus. Peetrite ja Tiinale oli aga pandud ümbrikuga postkasti.

LAGENDIKUL

Kolme kuuse lagendikku teadsid kõik. Seal käisid nad oktoobrilastega mängimas ja sügisel seeni korjamas. Nüüd oli siin kõik teistsiti. Suure kase all sitsis lumest mesikäpp. Pisut küürus küll, aga ikkagi karu. Veidi oemal lösufas valge krokodill. Niisama hästi võis see olla ka mõni saurus. Igatahes kiskus ta saba hirmsasti krussi. Küllap külmast, aga võib-olla koguni tigidusest. Kuuskede juurde käändudele oli toodud kaks pikka lauda.

Järsku kostis metsast kära. Siis jooksid sealt üksteise järel välja üksteist päkapikku. Kõige ees tatsas pisike sinise mütsiga päkapikk. Muldugi, see oli Kusti, arva-

tavasti päkapikkude pealik. Kustil oli käes väike peerg-korv, piparkooke täis.

Kai pani kõige väiksema kuuse otsa küünlad põlema. Suured tüdrukud ja poisid pidid lugema salmi või laulma. Alles siis pakkus Kusti neile piparkooke. Seejärel võttis Peeter taskust suure peotäie komme ja hakkas päkapikkude käest mõistatusi küsima.

Küll oli niiviisi vahva istuda. Ülle ja Tiina rääkisid veel mitu muinasjuttu. Peeter ja Mati meisterdasid lumest suure auto. Lõpuks hakkas kõigil vilu ja nii pidu otsa saigi.

Illustreerinud A. POOMAN

Fr. R. Kreutzwaldi
nim. ENSV Riiklik
Raamatukogu

TURK- MEENI NSV

Turkmenlane ja ratsu. Neid mäletatakse koos juba igivanast ajast. Sealne ahalteki hobune on vanim hobusetõug maailmas. Need hobused on aastasadu oma turjal ja järel kaupu kaugele Hiina- ja Indiamaaale vedanud. Ahalteki hobuste seljas on mindud sõjavankrite vastu. Nõnda muutusid hobused enneolematult vastupidavateks. Nendele ei ole ükski tee raske, ükski vaev liiga ränk. 1935. aastal võtsid Turkmeenia hobusekasvatajad ette pika teekonna. Oma kuulsate ratsude turjal sõideti Ašhabadist kodumaa südamesse Moskvasse. Ligi neli ja pool tuhat kilomeetrit 84 päevaga! Seda polnud ajaloos enne veel juhtunud.

Meie vennasvabariigi Turkmeenia elanikud on ka kuulsad puuvilla- ja riisikasvatajad. Nad on kõrbealade niisutamiseks kaevanud veerohked kanalid. Ennevanasti ei olnud Turkmeenias vabrikuid ega ühtki keskkooli. Nõukogude korra ajal on ehitatud riide- ja metallitehaseid. Koolid asuvad igas külas. Pealinnas Ašhabadis on ülikool ja mitu instituuti.

METSA KÕIGE JULGEMAD

ANTS ROOSNAALLIK

Kükitasid jänesed-argpüksid pajurägastikus ja kurtsid: «Oh meid vaesekesi! Keegi meid ei karda, meie aga pageme kõigi eest!» Tõusis seal üles jänku-uljaspea ja sõnas: «See on sellepärast, kallid kaimud, et meil on rinnas hale süda. Teeme südame kivikõvaks ja kohe näete — kõik värisevad meie ees. Tulge minu järel!» Läksid jänkud uljaspea järel. Jõudsid talu õuele. Seal seisab nende ees valge mees, käed laiali, luud peos, söest silmad peas. «Seis!» kamandab valge mees. «Kes sealt tulevad?» Jänkud vupstil hange taha peitu. Ainult uljaspea astub valge mehe ette ja lausub kartmatult: «Need oleme meie, metsa kõige julgemad elanikud — jänesed!» «Meie, jah, metsa kõige julgemad!» hüüavad jänkud hange tagant. «Mis te hulgate?» käratab valge mees. «Tulime sulle külla,» kostab uljaspea. «Puh! Leidsite aga ajal!» toriseb valge mees pahuralt. «Mul on täna kuri palavik. Vaata, kuidas mul higi voolab! Et need üleannetud jõmpsikad mulle muud paremat pähe ei leidnud kui selle raske plekkämbri! Mul on selline paha tunne, et kui see rumal sula edasi kestab, tuleb mul küll pikali lumehange-tõvevoodisse heita . . .» «Meil on kahju, onu lumemees!» lausus uljaspea kaastundlikult. «Läheme kohe ära, kui sa meile vaid veidi külakosti pakud.» «Külakosti?» hämmastus lumemees. «Oleks mu luuakonts pajuokstest, siis . . .» «Pajuoksad!» lausus uljaspea halvustavalt. «Päh! Meie suunurgad on lausa hellad kuiva pajukoore järele. Oh eil Meie soovime vahelduseks midagi hoopis mahlakamat. Näiteks . . . porgandit!» «Porgandit!» kahvatas lumemees lumest valgemaks ja hakkas värisema. Sellest said lumes kükitajad julgust, hüppasid hangest välja ja pistsid kisama: «Meie tahame porgandit! Maitsvat magusat porgandit!» Uljaspea muutus nüüd üsna ülbeks ja lausus lausa välja: «Tulime, et su nina ära süüa!» «Ui-ui-uil!» puhkes lumemees nutma. «Minu nina! Minu ilus punane nina! Nii pikka ja punast nina pole ühelgi teisel mehel!»

Jänkudel polnud temast äkki sugugi kahju. Neil oli isegi hea meel, et keegi tunneb hirmu ka nende ees. Nad hakkasid vaese hädaldava ja nutva lumemehe ümber kepsu lööma, tantsima, kukerpallitama ja tiritamme kasvatama. Uljaspea aga ei kartnud sugugi luuakontsu tema käes, vaid tõusis jultunult lumemehe najale püsti, et nina ära napsata. Silk-silk-silk! kukkusid pisarad lumemehe sitikmustadest silmadest. Aga järsku jättis ta hädaldamise. «Mis ma kuulen!» ütles ta.

«Mis sa kuuled?» jätsid jänkud tantsu.

«Kuulen lähenevaid samme . . .»

«Uuu! . . .» kokkusid jänkud.

«Ui-ui, mis ma näen! . . .»

«Mis sa näed?» ehmusid jänkud.

«Keegi hiilib siiapool!»

«Uuu! . . .» lödisid jänkud.

«Mis seal hiilgab? . . .»

«Mis hiilgab? . . .» sosistasid jänkud habisedes.

«Üks tige silmapaar!»

«Ke . . . kellele see küll kuulub?» judisesid haavikusaksad.

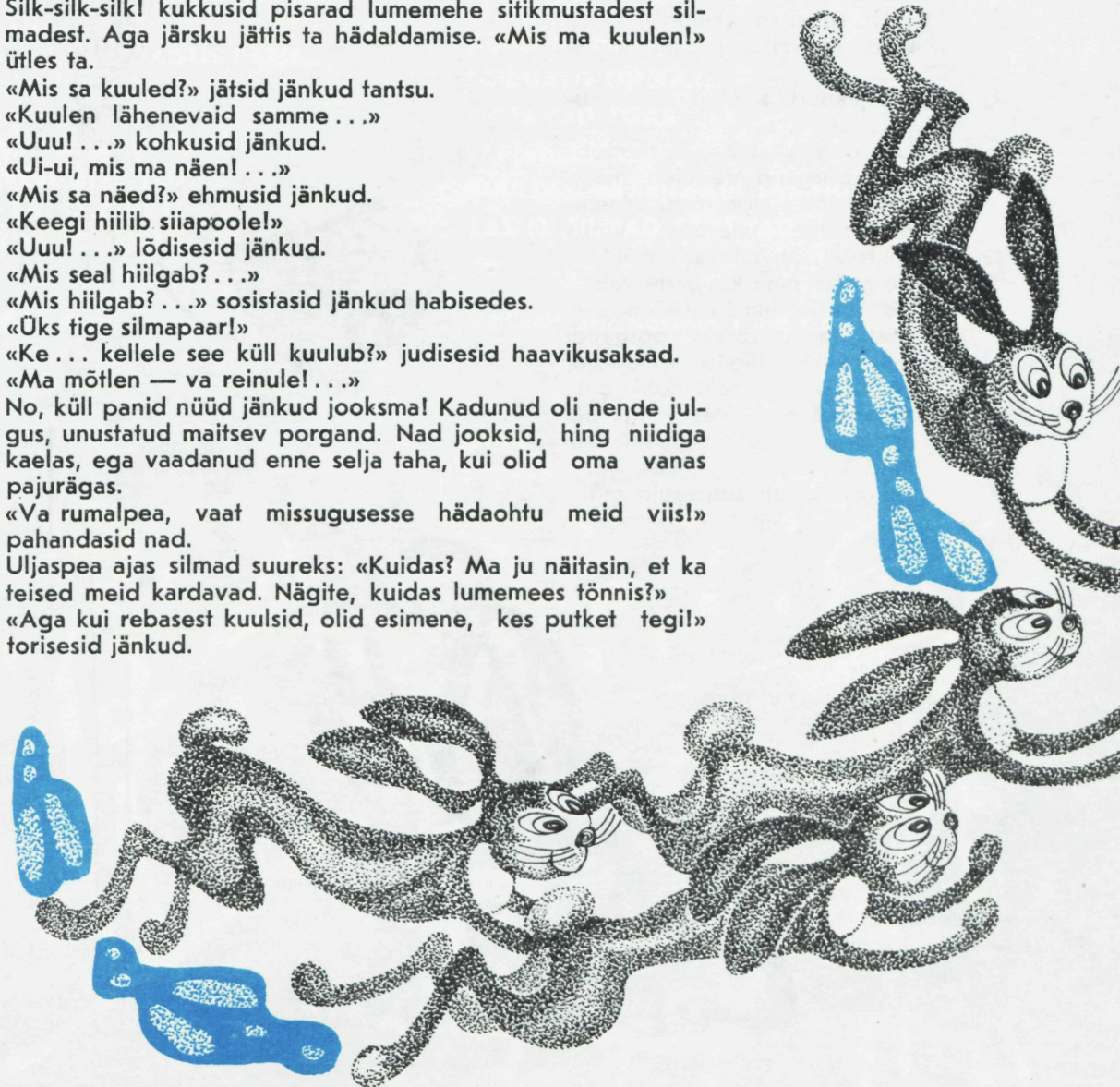
«Ma mõtlen — va reinule! . . .»

No, küll panid nüüd jänkud jooksma! Kadunud oli nende julgus, unustatud maitsev porgand. Nad jooksid, hing niidiga kaelas, ega vaadanud enne selja taha, kui olid oma vanas pajurägas.

«Va rumalpea, vaat missugusesse hädaohtu meid viis!» pahandasid nad.

Uljaspea ajas silmad suureks: «Kuidas? Ma ju näitasin, et ka teised meid kardavad. Nägite, kuidas lumemees tõnnis?»

«Aga kui rebasest kuulsid, olid esimene, kes putket tegil!» torisesid jänkud.

«See on hoopis iseasi!» ütles uljaspea solvunult. «Me tõestasime, et peale julguse on meil ka kõige väledamad jalad maailmas. Kui ei usu, läki siis kaema, kaugele ja põdur rebaseäit on jõudnud. Vahest on suurest kiirusest tossukese välja heitnud!»

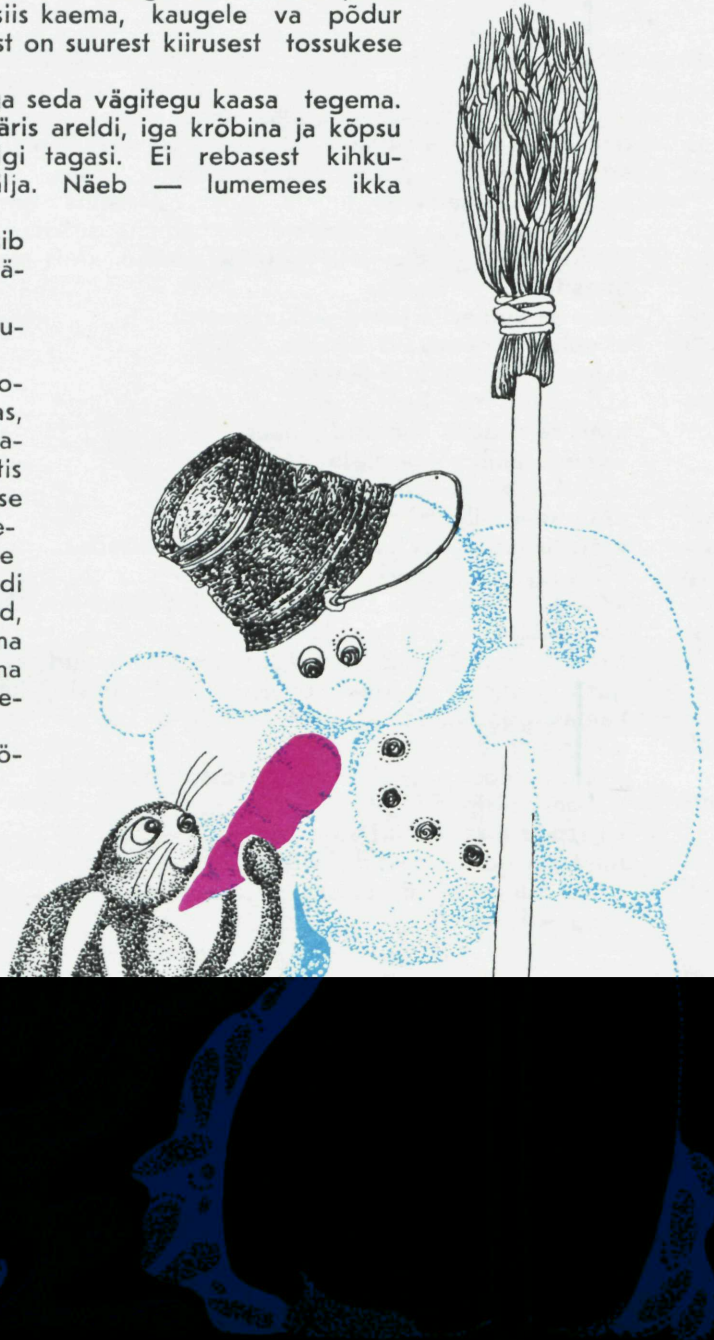
Ei kippunud keegi uljaspeaga seda vägitegu kaasa tegema. Läheb temagi, tõtt öelda, päris areldi, iga kröbina ja kõpsu juures võpatades mööda jälgi tagasi. Ei rebasest kihkukahku! Tuleb nii õuele välja. Näeb — lumemees ikka nutab.

«Mis sa enam tõnnid?» küsib uljaspea. «Nina jäi sul ju pähe.»

«Ei jäänud. Kukkus suure sulaga ära.»

Uljaspea vaatab — tõepoolest, porgand vedeleb maas, lumemehe jalge ees. Neelatas sülge uljaspea, võttis maitstva, ahvatlevalt mahlase porgandi oma käppade vahele, tõusis lumemehe najale püsti ja... torkas porgandi talle näkku tagasi. «Tüssasid, va kavalpea, meid küll oma rebasejutuga,» ütles. «Aga ma armastan nupukaid. Jääme semudeks!...»

Hommikul oli suur sula möödas.

TEEME LAHTI POSTIPAUNA

LOOMADE NÄÄRIBALL

METSAS SUURE KUUSE ALL
LOOMADEL ON NÄÄRIBALL.
LAULAB KAUNILT LEEVIKE,
VILET PUHUB TIHANE,
KARU VÕITLEB UNEGA:
«PAREM LÄHEN MAGAMA.»
ÜTLES NÕNDA HUNDILE,
PUGES OMA KOOPASSE.
HUNT EI TAHA LAULU LÕUA,
TAHAB AINULT VORSTI SÜÜA.
JÄNES HAKKAB TANTSIMA
SUURE KIRJU KOERAGA.
LÕPUKS REIN POEB KOOPASSE:
«ÄRKA ÜLES, KARUKE,
ÄRA JÄÄ NÜÜD MAGAMA,
HAKKA KINKE JAGAMA!»
«MEIL ON KARU NÄÄRIVANA,»
LAULAB UHKELT RABAKANA,
JA SIIS KOHE PAKI SAAB.
LÕPUKS JÄLLE NÄÄRITAAT
LÄHEB PESSA MAGAMA.
AGA SUURE KUUSE ALL
VEEL KAUA KESTAB NÄÄRIBALL.

MARE ROOSTAR,
Põltsamaa Keskkooli III b klassi
õpilane

LANGEB LUND

ÕUES JUBA SUURED HANGED,
AGA IKKA LUND VEEL LANGEB.
LUND ON JUBA PUUDEL, AIAL.
KUID VEEL SAJAB LUND NII LAIA.

EMA KORRAKS ÕUE VAATAB
JA SIIS ANU KOOLI SAADAB.
ANUL KIRJU MÜTS ON UUS,
LUMEST MÜTS ON KUUSEPUUL.
ANUL JALAS VILDID UUED,
PUUL ON JALAD HANGES SUURES.

YALLA PÄXSES LUMESALY,
NÕUD ON KÄES SEE ÕIGE TALVI

RIINA LAMBUT,
Tallinna 7. Keskkooli
III a klassi õpilane

TALV

KUUSED KÕIK ON LUMEEHMEIS,
SIRUTAVAD PARGIS PÄID.
KÕIKIDEL KA NÄÄRIVANA
JUBA AMMU ÄRA KÄIS.

KUS ON SUUSAD, UISUD, KELGUD —
LÄHME RUTTU MÄELE!
SUUSATAMA, KELGUTAMA,
OI, ON SEE VAST LÖBUS PÄEV.

INGRID FALTIS,
Keila 1. Keskkooli õpilane

Talvelõbudest joonistas pildi Tallinna 10. Keskkooli IV a klassi
õpilane TONU TRUMP.

AASTAAJAD

SUVI, SÜGIS, TALV JA KEVAD —
ÜHESKOOS EI KÄI JU NEMAD.
AGA ÜKSKORD, AI, AI, AI,
AASTAAEGADEST MIS SAI!

SUVI TULI SIIS, KUI MAAS OLI LUMI,
KARUOTIL OLI UNI.
TALV AGA SIIS, KUI PAISTIS PÄIKE,
METSAS MÜRSTUS ÄGE ÄIKE.

KEVAD TULI, KUI OLI SÜGIS.
SÜGIS TALVEST ETTE TRÜGIS.
AITA NEID SA, OLE HEAI
JÄRJEKORD NÕUD ÕIGES SEAI

VELJO JALAKAS,
Võsu 8-kl. Kooli IV klassi õpilane

TEEME LAHTI POSTIPAUNA!

NÄÄRISALM

ON ÕUES KÜLM
JA AKNAD JÄÄS.
NÕUD NÄÄRITAADIL
SÕIDUAEG ON KÄES.
OOTAVAD TOAS
LAPSED AMMU.
KUULDES NÄÄRITAADI SAMMU,
LASTEL SILMAD SÄRAVAD.

PILLE USTAV,
Väike-Maarja Keskkooli II b klassi õpilane

VÄIKE TRAGI RAADIO

Illustreerinud E. VALTER

Üks väike taskuraadio oli juba ammu mõtteid mölgutanud, kuidas inimestele senisest kasulikum olla. Oma antenni abil kuulis ta tihti igasugustest halbadest kavatsustest. Ja ta tahtis väga niisugused kavatsused kõigile teatavaks teha. Sest siis teavad head inimesed juba varakult, kellel silma peal hoida või kellega tõelda.

Nii see väike taskuraadio mõtles. Ja ühel päeval, kui tema pere-mees oli ta aeda pingile unustanud, hüppas taskuraadio pingilt alla pöösaste vahele ning läks kõndima.

Ta jõudis õnnelikult parki. Teel oli ainult üks koer teda nuusutama kipunud. Sellele oli ta antenniga nina pihta nähvanud ja peni oli ehmunult jalga lasknud.

Pargis puges väike taskuraadio tiheda lillepuhma varju, kikitask kõrvu ja keeras ennast sinna-tänna, et paremini kuulda. Tükk aega ei võtnud ta antenn vastu ühtki juttu, milles oleks midagi halba olnud. Kes rääkisid sõbra sünnipäevast, kes kiitsid uut korterit, kes kavatsesid ekskursioonile minna.

Siis märkas väike taskuraadio kahte poissi, kes eemal pingil istusid ja omavahel sosistasid. Kohe kuulis ta selgesti, kuidas üks ütles teisele:

«Homme on matemaatikas kontrolltöö. Teeme poppi, eks! Lähme hoopis kiikuma ja karusselliga sõitma!»

Teine vastas:

«Viskame poppi jah! Siis ei pruugi ka kirjandit valmis teha!»
Ning poisid löid käed kokku.

Kähku keeras taskuraadio oma häälenupu kõige kõvema hääle peale ja hüüdis:

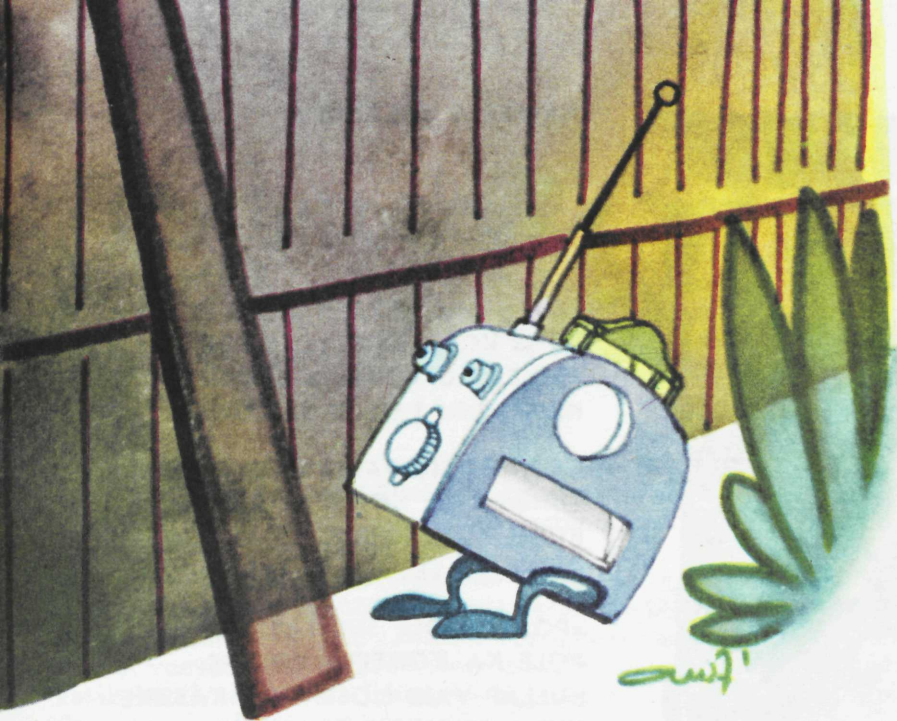
«Tähelepanuks kõigile! Need kaks poissi, kes istuvad seal pingi peal, tahavad homme koolist poppi teha! Need kaks poissi tahavad homme koolist poppi teha!»

Poisid kargasid püsti, nagu oleks pink tuliseks läinud. Silmad suured, vahtisid nad ehmunult ringi. Muidugi ei näinud nad kedagi, kes nende saladuse võis avalikuks teha. Igaks juhuks pistsid poisid siiski jooksu.

«Sooh!» mõtles väike taskuraadio. «Pargis kõndijad võtavad poisid nüüd kinni ja teevad neile peapesu!»

Aga midagi seesugust ei juhtunud. Inimesed vaatasid arusaamatuses ringi, kehtasid õlgu ja astusid edasi. Küllap nad mõtlesid, et see lugu on poiste omavaheline nali või vingerpuss. Väike taskuraadio oli pisut pettunud. Ometi trööstis ta end sellega, et võib-olla ei julge poisid homme siiski koolist puududa. Võib-olla lähevad nad nüüd kenasti koju ja hakkavad matemaatikat õppima ning kirjandit kirjutama.

Väike taskuraadio ei lasknud end esimesest luhtaminekust heidutada. Ta puges puhma varjust välja ning liikus tasapisi edasi. Ta pidi seda tegema väga ettevaatlikult, et inimestele mitte silma

hakata. Siis oleks ta tingimata kinni võetud ja leiubüroosse viidud. Tema ilus kavatsus aga oleks seetõttu täiesti nurja läinud. Varsti jõudis ta mingi hoovivärava ette ja lipsas värava alt õue, et natuke puhata. Ta polnud ju kõndimisega harjunud ja väsis õige ruttu.

Kohe saatis antenn ta kõrvadesse ühe mehe jämeda hääle. See ütles:

«Mul on kole-maru-kohutav sokulaadi isu!»

Teise mehe häälel vastas:

«Kole ja maru ja sokulaad ... Ma olen sulle alati öelnud, et niiviisi on inetu rääkida! Aga ... aga õigupoolest sööksin minagi ära vähemalt kaks kilogrammi pähklitäidisega šokolaadi.»

Kohe lisas kolmas mehehääle:

«Oo! Mina, mu kallid sõbrad, tahaksin olla kahe kreemitoridi õnnelik omanik!»

Seepeale ütles esimene:

«Noh, siis pörutame öösel «Mesikäppa»! Seal on uksele täitsa nõga lukk ees. Selle ma kõhin lahti nigu niuhti!»

Teine ütles:

«Ma nõustun eelkõneleja ettepanekuga!»

Kolmas ütles:

«Oo, mu kallid kaaslased! Ma unelen kogu päeva kahest magusast kreemitordist. Ah, sõuaks see öö ometi kiiremini pärrale!»

(Järgneb.)

VIIDA LEPP

TERE, SÕBRAD!

TERE, SÕBRAD LINNULAPSED!

TSIU! TSÄU! TSII!

MITU AEGA JUBA SAAB SEST,

TSIU-TSÄU-TSII,

KUI MA TEIE JUURES KÄISIN,

MARJU, LILLI SÜLETÄISI

KAASA VIISIN SIIT.

TSIU! TSÄU! TSII!

VIHM SEE LEOTAS MAAD JA MAJAD.

TSIU! TSÄU! TSII!

PORI MATTIS TEED JA RAJAD.

TSIU! TSÄU! TSII!

TUUL SEE VINGUS, TUUL SEE ULGUS,

KURJALT ÕUEUKSE SULGES.

TSIU-TSÄU-TSII,

OLI MEILGI NII!

LUMI NÜÜD NII PUHAS, VALGE.

TSIU! TSÄU! TSII!

KATAB PUU JA PÕÖSA PALGED.

TSIU! TSÄU! TSII!

LUMI SÄTENDAB JA SÄRAB...

KUTSUB UKS JA KUTSUB YÄRAV...

TSIU-TSÄU-TSII,

MEILGI RÕÖMSAM NII!

IRA LEMBER

Aeg tal minna

VANA AASTA ÄRA KOLIB,
KRAAMIB KOKKU OMA KOLID.
EI VÕI TULID TÜLIKS JÄÄDA,
RIIUD RIIULISSE JÄÄDA.
MUREVAIBA PUHTAKS KLOPIB,
PAHANDUSED KOTTI TOPIB.
POLE VAJA UUEL AASTAL
NÄHA VANA AASTA SAASTA.
TOPIB PAUNA KÕIK, MIS PAHA,
RÖÖMUD AINULT JÄTAB MAHA.
LÕPUKS KOTI SELGA VINNAB:
AEG ON PENSIONILE MINNA.

10

Illustreerinud V. KOTKAS

VALEERIA VILLANDI

Ärkamine

«KUHU MU KIISUKE LIPSAS SIIT!»
KÜSIS KORD ÄRGATES TOOMAS.
«ALLES MU VÕILEIBA LIMPSAS SIIN,
KÄIS MINU TASSIST TA JOOMAS.

LAISKLES MU PADJA PEAL MAGADA.
TUNDSIN TA KOHEVAT SABA.
KUHU KÜLL JÕUDIS TA PLAGADA,
NII ET MA TEDA EI TABA!»

«POJU, EI OLE SUL TASSIKEST,
POLE KA VÕILEIBA VOODIS.
KÜLLAP VAID ÕSEKS KA KASSIKE
UNE-MATI KÄEST TOODI.»

GUNVOR ROOTSI

Kuidas karust sai mesikäpp

KORD ELAS METSAS ÜKS KARU,
KES ARMASTAS METT ÜLEARU.
NII ARMASTAS METT SEE KARU,
ET TÜHJENDAS IGA TARU.

TEGI MEEST SIIS KARUKE KOOKI
JA MEEST SEGAS KÄPAGA JOOKI.
JÄI KOKKU TA ESIKÄPP MEEGA
JA KARUST SAI MESIKÄPP SEEGA.

Pärlikarp

Kas sa suvel jões suplesid? Kas siis läbi selge vee nägid põhjaliival lamamas jõekarpi? Teadagi — see on limus! Ta on teo moodi loom, kuid elab ainult vees ja asub üleni karbipoolmete vahel. Oled ju kaldalt leitud karbipoolmetega mänginud? Eks ole karp seestpoolt kaetud sileda, vikerkaarvärvides helkleva pärlmutriga!

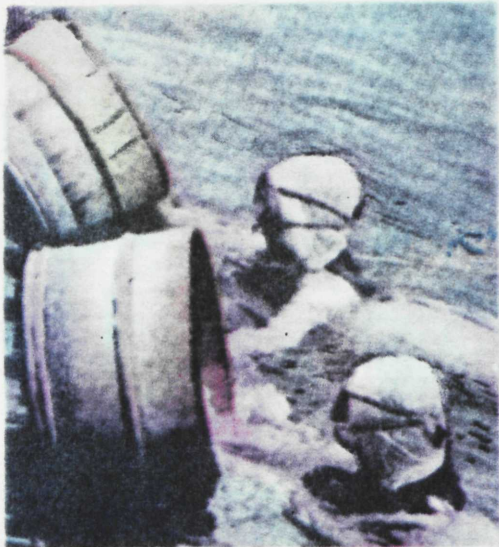
Aga kui puudutad jõepõhjas asuvat karpi, tõmbuvad selle poolmed otsekohe tihedasti kokku. Nii kaitseb limus ennast vaenlaste eest. Vahel juhtub, et veevool viib karpi liivatera. Limusele ei ole see meeltemööda. Ta katab kõditava liivatera pärlmutrikihiga. Ja nii tekib aja jooksul karpi ümmargune või pirnikujuline pärl.

Eesti jõgede limusekarbist — ebapärlikarbist — võib haruharva leida pärlitaolisi moodustisi. Kui sa terve eluaeg muud ei teekski, kui aina avaksid jõekarpe, leiaksid ehk ainult paar pärlitera. Aga need on tillukesed ja lähevad kergesti katki. Ohukesed ja haprad on ka pärlmutrist karbipoolmed.

Tõeliste pärlikarpide elupaik on hoopis kaugetes soojades meredes. Pärlipüüdjad sukelduvad sügavale merepõhja, otsivad sealt limusekarpe ja toovad need päevavalgele. Pildil näed kaht pärlipüüdjat jaapanlannat. Neil

on käes vaadid, mille põhi on klaasist. Läbi vaadiklaasi vaadates näeb hästi merepõhjas asuvaid limusekarpe. Nüüd jääb üle vaid sukelduda. Vaadist kinni hoides on mēnus ka vee peal puhata.

Teisel pildil on avatud pärlikarp. Limuse kehale on kasvanud roosalt helkivad pärlid. Kuid karpidest leitakse ka piimvalgeid, sinisevarjundilisi, hõbehelgilisi ja koguni läikivmusti pärleid. Imeilusafest pärlitest tehakse kaelakeesid, kõrvarõngaid ja muid hinnalisi ehteid. Meredes elunevate limuste karbid on hästi suured, paksude ja tugevate seintega. Karpide kõikides värvitoonides küütlevast pärlmutrist valmistatakse kalleid nõöpe ja iluasju.

GIANNI RODARI

KÜSIMUSED

Elas kord poiss, kes armastas küsida. Küsimises pole ju iseenesest midagi halba, vastupidi, ainult et selle poisi küsimustele ei osanud mitte keegi vastata.

Näiteks küsis ta nõnda:

«Ei tea, miks on sahtlitel laudad!»

Talle püüti seletada.

«Sahtleid läheb meil igasuguste asjade jaoks vaja. — Lusikate ja nugade ja kahvlite jaoks, näiteks.»

«Tean seda isegi, misjaoks on sahtlid tarvilikud. Kuid ma tahaksin teada, misjaoks on sahtlitel veel laudad!»

Inimesed kehtasid õlgu ning läksid oma teed.

Teinekord päris poiss jälle:

«Ei tea, miks on sabadel veel kalad!»

Või siis:

«Miks küll on vurrudel veel kassid!»

«Misjaoks on habemel nägu vaja!»

Ta oli üldse üks imelik inimene.

Pärast mehe surma hakati tema elukäiku uurima, ning selgus, et juba lapsepõlves oli ta sukad muudkui pahempidi jalga ajanud ega tulnud sukkadega kunagi õigesti toime. Just niisamuti ei osanud ta ka küsimusi kunagi õigesti esitada.

Inimesed vangutasid päid ning läksid oma teed.

Poiss muudkui küsis ja küsis. Isegi suurest peast käis ta mööda tänavaid ning päris möödakäijailt küll seda, küll teist. Et aga keegi vastata ei osanud, jättis ta linna hoopis, asus mäe otsa üksikusse hütti elama, mõtles seal igasuguseid küsimusi välja, märkis küsimused vihikusse ning püüdis siis neile tagajärjetult vastuseid leida.

Küsimused selles vihikus olid niisugused:

«Ei tea, misjaoks on varjul veel mänd! Mispärast ei kirjuta pilved kirju! Miks küll ei joo postmargid õlut!»

Küsimustest hakkas mehel pea valutama, kuid mees ei teinud sellest väljagi. Tal kasvas habe ette, kuid ta ei ajanud seda ära.

Vihikusse sigines aga veel üks küsimus:

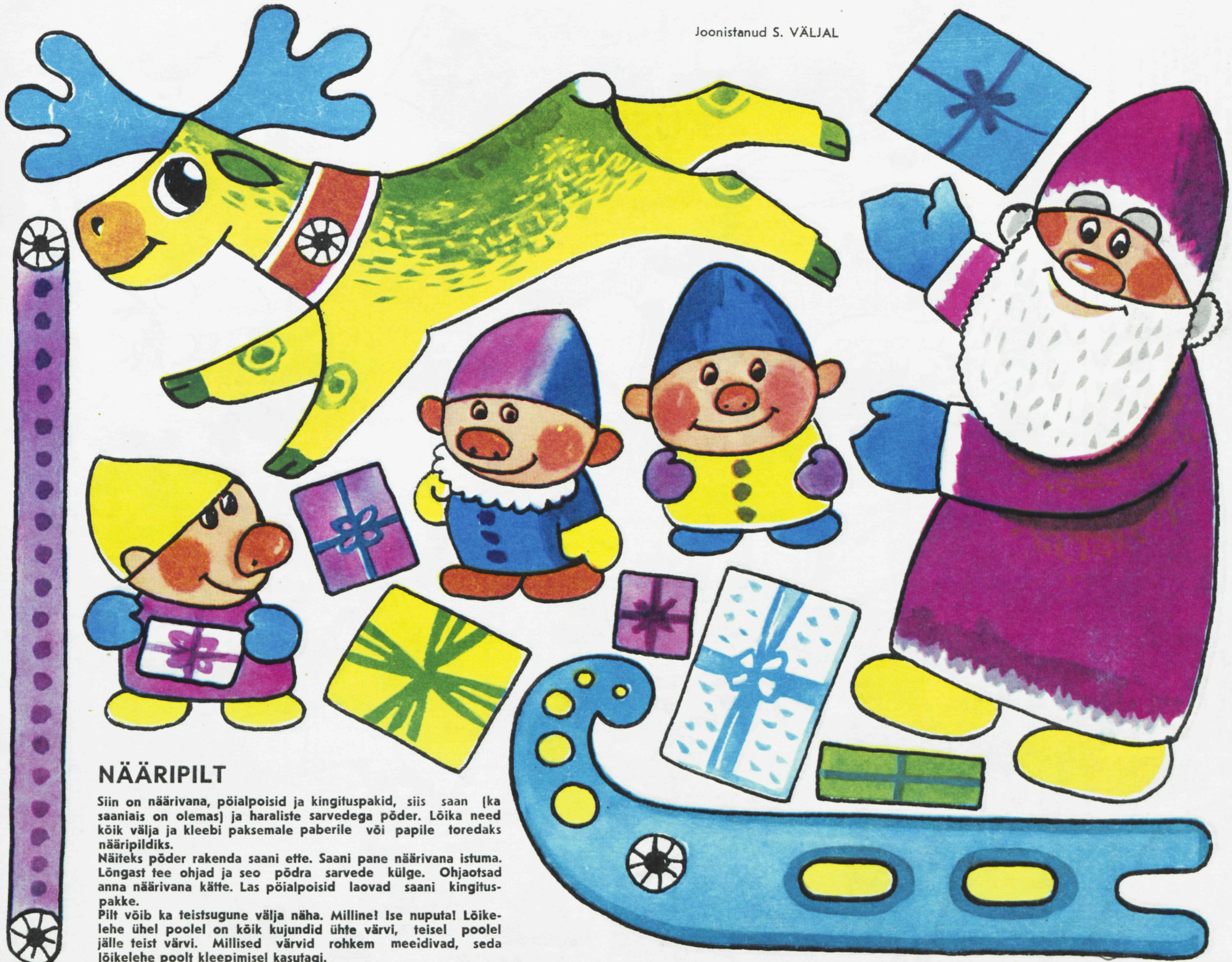
**JAH, AGA SEDA
JUHTUB JUBA
PALJUDEGA**

• • •

Tõlkinud ANDRES JAAKSOO

Illustreerinud I. SAMPU

NÄÄRIPILT

Siin on näärivana, põialpoisid ja kingituspakid, siis saan (ka saaniais on olemas) ja haraliste sarvedega pöder. Lõika need kõik välja ja kleebi paksemale paberile või papile toredaks näärripildiks.

Näiteks pöder rakenda saani ette. Saani pane näärivana istuma. Lõngast tee ohjad ja seo pödra sarvede külge. Ohjaotsad anna näärivana kätte. Las põialpoisid laovad saani kingituspakke.

Pilt võib ka teistsugune välja näha. Milline! Ise nuputa! Lõikelehe ühel poolel on kõik kujundid ühte värvi, teisel poolel jälle teist värvi. Millised värvid rohkem meeldivad, seda lõikelehe poolt kleepimisel kasutagi.

ARVAARAL ARVAARAL ARVAARAL ARVAARAL

MIS ON SELLEL PILDIL KUMMALISTI KIRJUTA! TUBLIMAID NUPUTAJAID OOTAVAD LÖBUSAD AHIINNADI

Joonistanud
E. TIKERPÄE

Esikaanel AGU PÜÜMANI illustreeritud jutustusele «Valged asjad».

Детский журнал ЦК ЛКСМ Эстонии и Совета Пioneрской организации Эстонской ССР «Тягекес («Звездочка»). На эстонском языке. Выходит один раз в месяц. 2,75 учётно-издательских листа. Издательство ЦК КП Эстонии, Таллин, Парну маantee, 67-а. Адрес редакции: ЭССР, Таллин-1, бульвар Эстония, 4. Цена 15 коп. Зак. 245. Тираж 62 000.

ELKNO Keskkomitee ja ENSV Pioneeriorganisatsiooni Nõukogu lastejakiri «Täheke» nr. 12 — 1971, XII aastakäik, ilmub üks kord kuus. Toimetuse aadress: Tallinn 1, Estonia pst. 4, tel. 449-70, 475-20. EKP Keskkomitee Kirjastus.

Kolleegium: V. Kotkas, H. Mänd, A. Piirma, H. Pukk (peatoimetaja), H. Raigna, L. Reimann. Kunstiline toimetaja E. Pikk, vanem tehniline toimetaja V. Hurt, vanemkorrektor E. Orgmets.

Laduda antud 20. X 1971. Trükkida antud 23. XII 1971. Trükiarv 62 000. Paber 90×60/8. Trükoognaid 2. Arvestuspoognaid 2,75. MB-08498. Tellimise nr. 245. EKP Keskkomitee Kirjastuse Trükkkoda, Tallinn, Pärnu mnt. 67-a.

HIND 15 KOP.

ИНДЕКС 78231

RÕÕM-
SAID
NÄÄRI-
PÜHI!

HEAD
WUT
AASTAT,
LAPSED!

Pildistanud V. SILLAM

